

STÍN Z MINULOSTI

Nela Klasová

● ■ pointa

Stín z minulosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Nela Klasová
Stín z minulosti – e-kniha
Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

STÍN Z MINULOSTI

Nela Klasová

2021

STÍN Z MINULOSTI

Nela Klasová

● ■ pointa

Tuto knihu bych chtěla věnovat svým dětem.
Nikdy nezapomínejte, že i malý sen se může stát
skutečností, když v něj opravdu věříte.

PROLOG

PROSINEC 2019

Byl deštivý večer. Blížily se Vánoce, ale počasí vypadalo spíš na půlku listopadu. Už jel skoro hodinu a ještě nebyl na místě. Cestu už znal, nejel tam poprvé. Po levé straně minul velký kravín a blížil se k lesu, který přímo sousedil s vesnicí, kde bydlela. Věděl, že až zahlédne první světla, je to k ní už jen pár minut. Dnes jede naposled jen okouknout situaci. O Vánocích má v plánu ji konečně oslovit a oznámit jí, že jí odpustil vše, co mu udělala. Chce jí říct, že už je hodna toho se k němu vrátit.

„Už nám nikdo nebude stát v cestě,“ řekl si pro sebe a díval se při tom na její fotku, kterou měl pověšenou na zpětném zrcátku. Byla z doby, kdy spolu začínali. Měla dlouhé blond vlasy svázané do nedbalého copu. Nemalovala se, takže vynikl její pihovatý obličej. Na sobě měla upnuté modré šaty s výstřihem, které si ten den koupila někde ve slevě, a v ruce držela skleničku s mojitem. Slavili spolu jeho narozeniny. Na jejích velkých zelených očích bylo vidět, že už toho dost vypila, ale neztrácela dobrou náladu a široce se usmívala. Tu fotku miloval. Mohl se na ni dívat hodiny. V té době to mezi nimi bylo dokonalé.

Když se blížil k vesnici, rozpršelo se snad ještě víc, stěrače kmítaly, co to šlo, a jemu připadalo, že přes déšť je stále méně vidět. Přeladil rádio, zrovna hráli její oblíbenou písničku. Mosty

od Lenky Filipové a Karla Zicha. Přepadla ho nostalgie a začal vzpomínat na ty časy, kdy byli ještě spolu.

Představil si, jak si zpívala v koupelně, když si myslela, že on není doma. Pokaždé se proplížil až ke sprchovému koutu. Rád pozoroval její nahé tělo, jak po něm stékají kapky vody. Byla dokonalá. Představoval si, jak s ní stráví celý život.

Požádal ji o ruku, ale ona ho odmítla a chtěla odejít. Věděl, že to s ním v poslední době neměla lehké. Občas se to trochu zvirtlo, ale nikdy tak jako tenkrát. Myslel si, že to překonají spolu. Myslel si, že ho miluje i přes jeho veškeré chyby, a že jich je. Když na něj začala křičet, že už jí to sliboval tolikrát a vždycky to bylo jen horší, tak to prostě nevydržel. Poslední, co si pamatuje, je, jak ho odvádí policie a ji odváží sanitka. Nějaký soused musel zavolat o pomoc. On skončil ve vězení na pět let pro ublížení na zdraví. Když ho pustili za tři roky na podmínku, už byla s jiným.

Celé měsíce je pozoroval. Sledoval je každý večer, našel si v tom nový koníček. Buď seděl v autě naproti jejich domu a pozoroval ji, jak v kuchyni připravuje večeři nebo jak se spolu dívají v obývacím pokoji na filmy. Jindy je zase stopoval, když se vypravili ke známým nebo do restaurace na večeři. Nejhorší pro něj bylo pozorovat je, když se odebírali domů a bylo na nich vidět jejich sexuální napětí. Lezli po sobě, když se blížili ke dveřím, líbali se a osahávali. Občas z toho všeho vzrušení zapomněli zamknout dveře nebo zatáhnout závěs v ložnici. Když je skrz okno pozoroval, chtělo se mu z toho zvracet, ale něco ho nutilo se dívat až do konce. Jednou se mu podařilo dostat se až do domu, sledoval je přes škvíru v přivřených dveřích ložnice. Málem se

neudržel a vlítnul tam, zničehonic jim zazvonil telefon a on se musel rychle dostat ven. Téměř ho nachytali.

Když zjistil, že je těhotná a budou se brát, byla to poslední kapka. To dítě mělo být jeho. Ona měla být jeho. V té době už měl vymyšlený plán, jak ji získat zpět. Už věděl, co udělá. Musel jen počkat na pravý okamžik. Vše měl vymyšleno do nejmenšího detailu. Proveďte to a pak na pár měsíců zmizí, aby ho nikdo nepodezíral. Když se mu vybavily všechny tyhle vzpomínky, vždycky ho to rozčílilo.

„Nemuselo to tak být,“ vztekal se a začal nepřičetně bušit do volantu. Z myšlenek ho vytrhlo troubení protijedoucího auta. Zamyslel se tak, že si ani nevšiml, že málem sjel ze silnice. Blížil se k vesnici, ve které bydlela. Byl vzrušením celý bez sebe.

Konečně ji našel. Zjistil si o ní všechno, co promeškal, když byl pryč. Věděl, že pracuje jako učitelka v místní škole, od které má pronajatý dům. Věděl taky, že má spolubydlicího, což se mu vůbec nelíbilo. Ale z toho, co vyzoroval v posledních měsících, žádnou náklonost k němu nechovala, což bylo jedině dobře.

Nebylo ještě ani osm hodin a v domě už byla tma. Dům stál na konci ulice a všude okolo bylo prázdno, tak musel zaparkovat blíž k návsí, ne na svém obvyklém stanovišti, aby si ho nikdo nevšiml. Stále měl dobrý výhled na příjezdovou cestu k domu. Kdyby nebyla doma, musela by jít okolo něj.

Čekal dlouho. Asi po dvou hodinách si v bočním zrcátku všiml dvou postav, které šly jeho směrem. Už zdálky poznal, že je to ona. Šla s tím mamlasem, co bydlel u ní. Prošli kousek od jeho auta, přikrčil se, aby ho nebylo vidět. Byli tak hluboce zaujati hovorem mezi sebou, že by si ho nevšimli, ani kdyby stál vedle

nich. Blížili se k domu. I když lilo jako z konve, jim to bylo oči-
vidně jedno. Najednou ji muž popadl a zatáhl ji do stínu vzrostlé
lípy, která stála před domem. Chytil ji za tvář a dlouze ji políbil.

Když to spatřil, nechtěl tomu uvěřit. Myslel na to, co se mohlo
pokazit. Byl tu naposledy před týdnem a mezi nimi to vypadalo
na bodu mrazu. Není možné, aby se jejich vztah takhle rychle
změnil. Nemůže dovolit, aby ji zase ztratil kvůli jinému muži.
Musí jednat, a to co nejdřív. Musí se ho zbavit. Byl vzteky celý
bez sebe, ale držel se, aby se neprozradil.

„Už ne. Znova ne. Udělala to zase. Ty budeš moje. To ti nedovo-
lím,“ v hlavě mu běhaly nenávistné myšlenky. Věděl, že tohle už
jí znovu projít nemůže. Jakmile ti dva zašli do domu, začal v autě
divoče řvát a rozjel se zpátky směrem k městu.

ČERVEN 2019

L.

Stela s Julií a dětmi seděly v jedné místní cukrárně. Děti se zrovna dohadovaly, jaký zmrzlinový pohár si dají.

„Já bych si dal ten s ovocem a šlehačkou... Ne, nebo ten s čokoládovou polevou a sušenkami,“ vykřikoval Tadeáš.

„Já bych chtěla ten s barevnými křupinkami,“ překřikovala ho Josefína. Nebylo slyšet vlastního slova, jak se předháněli, kdo si objedná první.

Nato se do toho vložila Julie: „A dost! Nedostanete žádný, když tu budete takhle pokřikovat.“ Dvojčata ztichla a najednou byl konečně slyšet ten jemný dětský hlásek malé Sofie: „Mamí, čoko banán, prosím.“

Stela se usmála a objednala Sofii pohár s čokoládovou zmrzlinou a kousky banánu. Dvojčata si nakonec vybrala ovocný se šlehačkou. Stela s Julií si daly zasloužené cappuccino a každá velký kousek čokoládového dortu. Co se týče dezertů, byly obě milovnicemi čokolády.

Láska k čokoládě nebyla to jediné, co je jako kamarádky spojovalo. Obě milovaly četbu historických románů. Rády jedly a vařily italskou kuchyni. Hlavně obě zbožňovaly útěky do přírody na dlouhé procházky.

Když utichlo štěbetání dětí, které poslušně pojídaly své zmrzlinové poháry, otočila se Stela na Julii a zničehonic spustila:

„Juli, jsem moc ráda za to, co jsi pro nás udělala. Jste s Tomem jediná rodina, co nám zbyla. Jsem ti nesmírně vděčná za to, že jste nás nechali u sebe, ale já se musím posunout dál. Už to takhle dál nevydržím. Potřebuji se hnout z místa a začít zase žít. Ale opravdu ti moc děkuji. Začnu si hledat nové bydlení a práci, abychom se od vás mohly co nejdříve odstěhovat.“

„Ale Stelo, kam pospícháš? Chápu, že chceš zapomenout na to, co se stalo, a začít nový život. Obdivuji tě, že ses z toho dostala takhle rychle, vždyť to ještě není ani rok. Některým lidem to trvá mnohem déle,“ přerušila její monolog Julie. „Říkala jsem ti přece, že u nás můžeš zůstat, jak dlouho budeš chtít. Kdybys nechtěla, můžu ti sehnat přes naši realitku nějakou levnější byt kousek od nás. A mimochodem by se mi celkem hodilo mít tě tady přes léto. Tábory a chůvy se prodraží,“ rýpla si do Stely Julie.

„Děkuji, ale nechci zůstat ve městě,“ poděkovala Stela. Po chvíli s úšklebkem dodala: „Hlídaní dětí zadarmo, tak to by se ti líbilo.“ Julie se usmála a zuby měla celé od čokoládového dortu.

„Tak dobře, ale jen přes léto. Ale když najdu něco, co se mi bude líbit a bude to v rámci mých finančních možností, tak to беру a stěhuju se, hned jak to bude možné. Nechci vám dál stát v cestě,“ ukončila Stela tohle téma, protože moc dobře věděla, že s Julií se nemá cenu hádat. Julie jen přikývla a pustila se znovu do dortu.

Stela s údivem pozorovala, jak si ho Julie vychutnává. Vždycky když jedla něco, co jí opravdu moc chutnalo, dělala u toho různé zvuky a posunky.

„Mňam, to je fakt pecka,“ prohodila s plnou pusou Julie. Ještě snad nedojedla sousto a už do sebe cpala další. Stela se jí musela

začít smát. Představte si ženu v drahém kostýmku na jehlových podpatcích a dokonale upravenými vlasy, která se láduje dortem jako nějaké zvíře. Fakt to byl vtipný pohled.

Stela se pustila do svého kousku a zabloudila očima směrem k oknu. Všimla si, že naproti přes ulici stojí stará vývěsní tabule. Ve větru se hýbaly různé plakáty a letáky, které zvaly na přednášky, koncerty nebo pohybové lekce. Vůbec netušila, že se ještě takováto inzerce používá. Myslela si, že v dnešní době najdete všechno už pohodlně na internetu. Zírala upřeně na tabuli a měla takové zvláštní nutkání se tam jít podívat. Zvedla se, jako by ji táhla nějaká cizí síla, a bez jediného slova se k ní vydala.

„Stelo, kam jdeš? Stelo?“ křikla Julie a zírala na ni jako na blázna. Stela šla dál a ani se neohlédla. Když přišla k tabuli, chvíli si prohlížela různé nabídky tanečních lekcí, služeb hodinových manželů a workshopů pro maminky na mateřské. Najednou si v rohu všimla menšího letáku, na kterém bylo v pár bodech napsáno:

„Základní škola na venkově hledá učitele nebo učitelky pro žáky první a třetí třídy. Nástup od září 2019. Požadováno pedagogické vzdělání. Praxe není nutná. Skvělé platové ohodnocení. Možnost pronájmu ubytování – menší domek se zahradou.“ Dále telefon a e-mail na ředitele školy.

Stela si ani neuvědomila, že leták sundala, a už vytáčela číslo na ředitele. Vůbec nevěděla, kde se ta škola nachází, netušila, co řekne nebo na co se zeptá, prostě volala.

Když už se chystala telefon položit, ozvalo se: „Dobrý den, u telefonu Pavel Šimek. Omlouvám se, že to tak trvalo, ale je konec školního roku a já nic nestíhám. S kým mluvím?“

Stela se nestihla pořádně vzpamatovat a snažila se v celé situaci trochu zorientovat. Stále koukala nevěřičně na ten leták a nakonec ze sebe vyloudila: „Dobrý den, jmenuji se Stela Fabiánová. Právě jsem narazila na váš inzerát ohledně učitelky prvňáčků. Chtěla jsem se zeptat, zda je ještě aktuální.“

V ředitelově hlasu bylo slyšet nadšení: „No samozřejmě, že je aktuální. To jsem rád, že voláte. Ještě se mi nikdo neozval. Zaúkoloval jsem svého vnuka už asi před měsícem, aby roznesl letáky po městě a dal to na internet,“ mluvil rychle ředitel, „chápete, já si s počítačem moc nerozumím a do města se skoro nedostanu. No a on na to zapomněl, syčák, připomněl jsem mu to tenhle víkend, když byl u nás na večeri. Koukal na mě, jako bych ho o to žádal poprvé. Tak to vypadá, že se k tomu konečně dostal. Promiňte, jsem trochu víc výřečný. Abychom se dostali k věci. Jestli máte o tuto pozici zájem, mohli bychom se domluvit na nějaký den na pohovor a pak se uvidí? Kdy by se vám to hodilo?“

Než se ze všeho vzpamatovala, už měla na další týden domluvený přijímací pohovor s panem Šimkem. Ten jí ještě nakonec vysvětlil, kde se škola nachází, a přátelsky se s ní rozloučil. Nemohla uvěřit tomu, že se to děje takhle rychle. Pan Šimek se evidentně s ničím nemazlí.

Pomaloučku se vrátila do cukrárny, sedla si a začala pít svoje kafe, které už bylo skoro studené. Stále hleděla někam do prázdna. Ani si nevšimla, že Sofie dojedla svůj zmrzlinový pohár a poslušně si hrála v dětském koutku kousek od jejich stolu. Pořád jí nedocházelo, co se zrovna stalo. Julie na ni hleděla jako na blázna.

„Co se děje, stalo se něco? Mluv se mnou, Stelo!“

Začala se trochu probírat a jen v klidu řekla: „Mám přijímací pohovor.“

Julie se začala ptát: „Cože? Jak? Kdy? Kde?“

„Nabízejí práci učitelky v malé vesnické škole. Co jsem pochopila, je to asi hodinu a půl autem z Prahy. Mají tam k dispozici i domek k pronájmu. Asi bych se tam mohla i přestěhovat.“

Julie na ni pořád nevěřičně zírala. Nakonec se začala hlasitě smát: „Ty jsi fakt blázen. Ještě před chvílí jsi mi slíbila, že mi budeš o prázdninách hlídat děti, a teď už se mi stěhuješ někam na vesnici. Ty mě pořád překvapuješ, Stelo.“

Když Julii přešel smích, s vážnou tváří dodala: „Ne, promiň, přeju ti to, budu ti držet palce. Kdy se tam jedeš podívat?“

„Příští úterý odpoledne,“ prohlásila Stela. „Jo, Juli, prosím tě, můžeš mi pohlídat Sofii, až tam pojedu?“ dodala Stela.

„Samozřejmě. To nebude problém,“ odvětila Julie a začala se opět nahlas smát.

× × ×

Když nastal den pohovoru, byla Stela nervózní jako nikdy. Už je to pár let, co naposledy pracovala, vlastně nikdy moc nepracovala. Během studia si přivydělávala doučováním a občas vzala nějakou směnu v obchodě s obleky. Ve čtyřiatdvaceti dodělala školu, šla na rok učit do školy, kde měla během studia pár týdnů praxe. Byla to škola v centru města, byla obrovská a chaotická. Ale lepší než nic. Nikde jinde ji bez větších zkušeností nechtěli vzít.

Když poznala Jakuba, všechno se změnilo. Jakub byl o pět let starší než ona, měl rozjetou slušnou kariéru v reklamní agentuře a vydělával dost na to, aby uživil sebe i ji. Dokončila školní rok, opustila práci, nastěhovala se k němu a začala se starat o domácnost. Stele to tak vyhovovalo. Užívali si společné chvíle. Jakub byl dobrodruh, společně podnikali krátké i delší výlety, zkoušeli různé sporty a cestovali po světě. Po necelých dvou letech vztahu se vzali a počali Sofii. Všechno bylo dokonalé, až do toho osudového dne.

Když si Stela připravovala potřebné papíry jako životopis, motivační dopis, kopii u ukončeném vzdělání a kontrolovala, jestli má v peněžence všechny potřebné doklady a papíry od auta, vypadla jí z ní svatební fotka s Jakubem.

„Prosím, stůj stále při mně, lásko,“ zašeptala se slzami v očích a vložila ji zpátky na místo, kam patřila.

Když odjížděla, Julie se Sofii si hrály v obýváku se stavebnicí. Stela se potichu rozloučila s Julií. Sofie byla zrovna ve věku, kdy se bez maminky neobešla. Aby si jí nevšimla, musela se Stela opatrně vyplížit ze dveří. Když opatrně zabouchla dveře, napadlo ji, jak to bude dělat, až bude pracovat.

„Co když Sofie do té školky nebude chtít? Co když bude rvát jak na lesy a bude protestovat?“ přemýšlela. „Budu ji na to muset nějak připravit. Nemá na výběr, holčička. Jinak to nepůjde.“

Když vyšla ze dveří, rozhlédla se po okolí, jestli nevidí něco nebo někoho podezřelého. Dělal to tak od té chvíle, co přišla o manžela. Toho, co to provedl, stále nechtyli. Ten den to byla prostě blbá shoda okolností, že si vybral zrovna jejich dům. Občas si připadala jako blázen, pořád se rozhlížela okolo sebe, prohlížela si lidi a hledala na nich cokoli divného.

Jakmile se jí kdokoliv nějak nezdál, odmítala si ho pustit do života. V skrytu duše se pořád hrozně bála toho, že by se mohlo něco stát jí nebo Sofii. Ale také věděla, že ten strach musí překonat. Věděla, že jestli chce pro dceru to nejlepší, musí se vzchopit a začít znova žít.

Nedokázala se uklidit. Pořád přemýšlela nad nejhorším.

„Uklidni se, Stelo!“ vykřikla najednou. „To by stačilo. Nic ti nehrozí. Je to jen pohovor. Na malých městech jsou všichni fajn.“ Když si na internetu procházela fotky vesničky, kam jede, moc se jí líbila. Dokázala si představit, že tam bude s malou Sofií žít. Stále se ale nemohla zbavit toho zvláštního pocitu strachu.

„To zvládnou, jsem přeci velká holka. Prostě tam přijdu, a ukážu jim, kdo je Stela Fabiánová. Vždycky jsem si uměla prosadit svou, tak proč by to teď mělo být jiné?“ Pustila si nahlas rádio a začala si hlasitě zpívat. To jí vždycky trochu uklidnilo. V autě Stela přemýšlela, jak asi bude škola vypadat, jací tam budou lidé a jaký bude budít dojem ona sama.

SRPEN 2019

2.

Stela zaparkovala před nízkou dřevěnou brankou a tmavě zeleným plaňkovým plotem. Od branky vedla cesta lemovaná pár uschlými růžovými keři. Hned ji napadlo, že růže zruší a vysadí si kolem cesty levanduli.

Cesta vedla ke staršímu domku, na kterém bylo vidět, že byl v poslední době trochu upravován. Střecha byla pokrytá novými cihlovými taškami a okna byla nově natřena na tmavě hnědou. Pár úprav by to ještě chtělo. Vchodové dveře by potřebovaly znovu nalakovat a možná by to chtělo oživit fasádu. Zahrada byla menší, ale stačila. V rohu zahrady stál velký šeríkový keř a vedle něj se vyjímal květinová skalka, která by potřebovala láskyplnou péči. Nalevo od branky stál velký kovový věšák na prádlo a u domu stará dřevěná lavička.

„Tohle bude náš nový domov,“ promluvila Stela k Sofii, která spokojeně pospávala v autosedačce na zadním sedadle jejího vozu.

Když Stela vystoupila z auta, rozhlédla se okolo a prohlížela si krajinu. Dům se nacházel na konci slepé ulice. Končila tu jak cesta, tak civilizace. Za domem už začínal jen les a naproti byla krásná rozkvetlá louka. Nejbližší dům byl vzdálený asi padesát metrů zpátky, po zpevněné cestě.

Vydala se brankou dál a přemýšlela, jak to všechno zvládne sama. V hlavě si vytvářela seznam toho, co musí všechno ještě